

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γιώργο, γειά σου.

Μαζεύοντας κάτι χαρτιά βρήκα το ένθετο που είχατε βάλει τέλη Μαρτίου για το Μάρικβιλ, ωραίο και ενυμερωτικό για την συνοικία που φιλοξένησε τόσον Ελληνισμό στο χθες, το γνωστό Μαρικβίλι, την ελληνική γειτονιά. Δεν έχω ζήσει στο Μάρικβιλ, έχω όμως δουλέψει εκεί και την έχω ζήσει από κοντά. Ήταν η γειτονιά που εγκαταστάθηκαν οι πρώτοι και σιγά μαζεύτηκαν πολλοί. Κι πάντας ήταν πολλοί που μόνο να οου πω τούτο. Μια μέρα ήρθε ένας φίλος Αυστραλός και με ρώπτες πως λένε το μπάζελ στα ελληνικά “γιατί κανένας δεν μιλάει εγγλέζικα σε τούτη την αγορά”. Ήθελε να αγοράσει ξερό βασιλικό και βέβαια μόνο στα ελληνικά μαγαζά θα το έβρισκε και δεν θα το ζητούσε κανένας Έλληνας μπάζελ και ούτε μαγαζάτορας το ήξερε στ’ αγγλικά. Να οου πω, στα πρώτα χρόνια άκουγα Μαρικβίλ και δεν ήξερα κατά που πέφτει, γιατί την πρώτο καιρό ξεπέζεψα και έμεινα στο Κέντρον. Και οκέφτομαι, Γιώργο, αν πάντας στην ομηρινές συνθήκες, με τόσα Ελληνόπουλα γεννημένα και σπουδασμένα εδώ, το Μάρικβιλ θα είχε πολύ ελληνικό χρώμα. Και σχολεία και μνημεία και κουμάντο στη Δημαρχία.

Τότε πόσοι ήξεραν τη γλώσσα και πόσοι μπορούσαν να ασχοληθούν με τα κοινά. Με τον καιρό, κάποιοι τολμηροί άνοιξαν τα πρώτα μαγαζά ακολούθησαν ήτοσι που η αγορά έγινε ελληνική. Κι όταν πήγα εγώ στα ταξιδιωτικά, στον Παρθενώνα, πάντα δίπλα ο Κεφάλας που έκανε χρυσές δουλειές με τα υλικά οικοδομών, πάντα ο Καραλής με τα κρασιά και τις μπύρες, πάντα η ψησταριά και τόσα μπακάλικα ελληνικά και μανάβικα. Όλος ο κεντρικός δρόμος πάντα μαγαζιά ελληνικά. Πολλά τα... είδη προϊόντας και τα Γραφεία Ταξιδίων. Εκεί ήσουν κι εσύ, εκεί γνώρισα και την γυναίκα σου, την όμορφη και άξια Κατίνα. Εκεί πάντα κι ο Γύρος και δίπλα ο Δικηγόρος Κουμπής και ο Δήμος, από τους πρώτους με τις τηλεοράσεις και τις ελληνικές ταινίες με τις κασέτες. Εκεί και οι Έλληνες γιατροί, φαρμακεία, δικηγόροι, ακόμα και οι Τράπεζες είχαν Ελληνίδες. Δεν χρειάζονταν κανένας αγγλικά, όλα τα επαγγέλματα πάντα εκεί.

Εσύ που έκανες και επιχείρησες εκεί, σε παρακαλώ θυμήσου όσους ξέχασα. Εγώ θα αναφερθώ μόνο στον Πέτρο τον φίλο όλων το Ταξιδιωτικό Γραφείο Ταξιδίων Ο Ζορμπάς. Εκεί κι αυτός και με ψυγεία και αργότερα και για πολλά χρόνια με το Ζορμπά. Ο Πέτρος ο Πρί-

ντεζης, ο ταλαντούχος πιθοποιός και ο ωραίος άνθρωπος. Έγραψε ιστορία ο Πέτρος, όχι μόνο στο θέατρο, αλλά και σαν άνθρωπος στην παροικία. Και ξέρεις δεν πάντα κωμικός, όπως έμεινε η μνήμη του στην γωνιά της Μαρικβίλ και Ιλλαγουάρα Ρόουντς. Τον είχα γνωρίσει προσωπικά επειδή τούτη την περιοχή στην Αυστραλία και μια δίκαιη επισφράγιση του αγώνα του από μικρό παιδί κοντά στον βιοπαλαιοτύπη πατέρα του, Γιώργο, που κάποιες πάντας ήταν και γραμματέας του ελληνικού RSL.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
Συναντηθήκαμε εκεί στην αγανάκτηση με τον Θεό, με τις ιδέες, με τον άνθρωπο.
Εκεί, στο βράχο των ανταριασμένων, στην αδικία και στην καταπίεση. Παλέψαμε γυμνοί μες στ’ αλατόνερο με τ’ άγριο κύμα, για τη βάρκα.

Το σαρκί μας και το φορτίο μας. Κι πάντα μεγάλο και πολύτιμο φορτίο..
(Ιδανικά κι αισθήματα και όνειρα και πόθοι κι ελπίδες και δικαίωμα). Παλέψαμε σκληρά, δεν γονατίσαμε, δεν κάναμε σταυρούς, δεν θυμιατίσαμε, μόνο φωνάξαμε, επικαλεστήκαμε,

Δικαιούντην, μάνα Ιδέα πρόφτασε!

Δεν ήρθε ούτε αυτή...

Κι ως στρίψαμε τον κάβο τον τραχύ της αγανάκτησης, στου πλίου το χαμόγελο λουστίκαμε.

Το πήραμε σαν πληρωμή
κι ανάμοιψη,
πάσαμε πάλι τα κουπιά και...
... ταξιδεύουμε....

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη και σ' ευχαριστώ που ανέφερες τη λέξη «Μαρικβίλ», την ελληνική γειτονιά που μάς φιλοξένησε και μάς στήριξε πολλά χρόνια, αλλά ως συνήθως την ξεχάσαμε και παραμελίσαμε, έστω αν μάς που υπενθύμισε πρόσφατα «Ο Κόσμος». Οπως πολύ οωστά έγραψες, εγώ έζησα και δούλεψα εκεί και ένιωσα την ελληνικό σφυμό της, γιατί όταν περπατούσες στην Μαρικβίλ Ρόουντς στις δεκαετίες του '70 και '80 η αιμόσφαιρα σε μετέφερε σε κάποια ελληνική συνοικία. Ανέφερες το όνομα «Καραλής» και ο Μπιλ Καραλής πάντα ένας επιπυχημένος νεαρός επιχειρηματίας που ξεκίνησε με μια κάβα στη γωνία Μαρικβίλ και Ιλλαγουάρα Ρόουντς. Τον είχα γνωρίσει προσωπικά επειδή τούτη την περιοχή στην Αυστραλία και μια δίκαιη επισφράγιση του αγώνα του από μικρό παιδί κοντά στον βιοπαλαιοτύπη πατέρα του, Γιώργο, που κάποιες πάντας ήταν και γραμματέας του ελληνικού RSL.

Το ελληνικό «γκέτο» όπως αποκαλούσαν οι Αυστραλοί το Μαρικβίλ, ανάγκασε το διοικητικό συμβούλιο του τοπικού RSL Club, (που θα έπρεπε να είχε αγοράσει η παροικία μας, αν είχε άραμα), ν' απαγορεύσει στους εκαποντάδες Έλληνες θαμώνες του να μιλούν τη γλώσσα τους! Τότε ήμουν διευθυντής μιάς παροικιακής εφημερίδας και έγραψα ειρωνικά «τούς πήραμε τα σπίτια, τους πήραμε τα μαγαζά, κυριεύσαμε τους δρόμους τους, ας τους αφήσουμε τουλάχιστον ν' ακούν μόνο Αγγλικά στο κλαμπ τους». Οπως φαίνεται, όμως, κάποιος συμπάροικος «κάρφωσε» το σχόλιό μου και άναψαν τα τηλέφωνα τής εφημερίδας από αγγλόφωνες εφημερίδες και ραδιοφωνικούς σταθμούς που ζητούσαν να μάθουν την αντίδρασή μας στην απαγόρευση να μιλάμε ελληνικά στο κλαμπ. Τον αξέχαστο Πέτρο Πρίντεζη, τον οπούδαίο ηθοποιό και άνθρωπο,

όπως τον περιγράφεις, τον γνώρισα όταν πάντα υπάλληλος στο Odeon του Μάρικβιλ, με ιδιοκτήτη τον Κώστα Ζαχαρόπουλο, έναν ακόμη καλό έλληνα συμπάροικο με πλούσια επιχειρηματική και κοινωνική δράση. Στο Μάρικβιλ πάντα τα ζαχαροπλαστεία «Νέα Σικουών» και «Κορινθία» πριν μετατραπεί σε εστιατόριο, «Το Σπίτι της Νύφης», τα μπακάλικα «Λαμία», «Θεοσαλονίκη» και «Ιθάκη» (αργότερα «Μυτλίνη»), τα φαρμακεία Παπαδημητρίου και Σάλλου, το ιατρείο του Γιάννη Τζινιώλη και όπως ανέφερες τα πρώτα αν όχι μοναδικά τότε καταστήματα «είδη προϊόκτης» με τα μπαούλα στο πεζοδρόμιο και φορτωμένα με κουβερτόρια, σεμεδάκια, τραπεζομάντηλα κλπ. κλπ. για τις μετανάστριες μάνες που προετοίμαζαν τις προίκες των θυγατέρων τους. Στο Μάρικβιλ βρίσκεται, βέβαια και πεκκλοσία του Αγίου Νικολάου, όπου χιλιάδες συμπάροικοι παντρεύτηκαν και βάπτισαν τα παιδιά τους, αλλά και συντρούσαν πν παράδοση με ελληνικό ενθουσιασμό για την Ανάσταση και άλλες μεγάλες γιορτές της Ορθοδοξίας. Στο Μάρικβιλ έρχονται συμπάροικοι από κάθε γωνιά του Σίδνεϊ για τα ψώνια τους επειδή ήξεραν πως θα βρουν ότι πεθυμούσε η ψυχή τους, κυρίως ελληνικά φαγώσιμα πάντα φρέσκα επειδή υπήρχε μεγάλη κατανάλωση, αλλά και επειδή το περιβάλλον πάντα ελληνικό με ελληνικά τραγούδια ν' ακούγονται από τα καταστήματα και αν άκουγες κάποιον να μιλάει Αγγλικά πάντα κάτι... παράξενο!

Σήμερα το Μάρικβιλ είναι αγνώριστο, επειδή οι Έλληνες το εγκατέλειψαν για να πάνε στο Earlwood και αλλού. Πριν μερικά χρόνια, μια γνωστή μου κυρία οδηγούσε στην Ιλλαγουάρα και όταν σταμάτησε στα φώτα στη γωνία με την Μαρικβίλ Ρόουντς, δίπλα της σταμάτησε ένας αυτοράλος οδηγός που τη ρώπτησε αν έχει πάει στο... Χογκ Κονγκ. «Όχι» τούτη είπε στο φίλη, «εδώ είναι!», τίς απάντησε ο Αυστραλός. Ομως στο Μάρικβιλ κατοικούν ακόμη 4 χιλιάδες περίπου Ελληνες και ακόμη λειτουργούν ελληνικά καταστήματα και επιχειρήσεις, γιατί αυτό το προάστειο που εγκατέλειψαμε έχει πολλά προνόμια και παρά των οπιτών του είναι τώρα πιο μεγάλη από άλλα «χιλιδάτα» προάστεια. Είναι παλιά η ιστορία να παίρνουν αξία τα προάστεια που εγκατέλειψαν οι Έλληνες, όπως το Πάντιγκτον, το Ρέντφερν, το Νιουτάουν, το Εροκινβίλ, το Ενιορ κλπ.